

Religion hører til i det offentlige rum

I et indlæg på hjemmesiden kristendom.dk har biskop Czeslaw sat tingene på plads, når det handler om religionens plads og opgave i det offentlige rum. Med forfatterens tilladelse bringes indlægget her som artikel.

Af Czeslaw Kozon

Det betænkelige i slagordet om at holde religionen ude af det offentlige rum er, at man herved gør det til en dyd at holde religionen for sig selv

Overskriften her kan enten skærpe folks nysgerrighed i håbet om at finde endnu et interessant bidrag til et spørgsmål, som virkelig er blevet aktuelt, eller fremkalde et suk hos dem, der mener, at emnet er udtømt.

Hvad enten vi bryder os om det eller ej, vil sagen nok ikke lade os i ro foreløbig, hvilket den heller ikke bør, og slet ikke ud fra en engageret kristen synsvinkel. For at bevare interessen for religion i det offentlige rum må vi derfor også komme bort fra blot at tale om tørklæder og dermed fra at reducere emnet til primært at handle om islam.

Sært nok er det netop en fremmed religion, islam, som har næret debatten, selv om vi som kristne også i høj grad bør interessere os for religionens plads i det offentlige rum. Et øjeblik vil vi dog lade den normale tilgang ligge – den, der betyder at fremme religionens indflydelse på politik og samfundsliv.

Før man som kristen begiver sig ud i det offentlige rum, skal vor tro først trænge ind i vort personlige indre rum. Det lyder sikkert mærkeligt, for betyder det, at man reducerer religionen til privat-sfæren netop ikke, at den er noget, man har det rigtigt godt med rent personligt, men ikke føler sig berettiget til at gå ud i offentligheden med?

Når kristne siger, at de ikke vil skilte med deres tro, endsige kæmpe for dens værdier i samfundet, betyder det ofte, at denne tro befinder sig i et andet ikke så ofte omtalt eksternt rum, nemlig i den blotte ureflekterede erklæring om, at man er kristen. Her lader man den blive, således, at den hverken kommer ud i den egentlige offentlighed eller bliver dybt rodfæstet i éns liv.

De, der argumenterer for, at religionen ikke skal ud i offentligheden, har ikke for alvor ladet den få plads i det personlige rum. Det lyder måske som et hovmodigt forsøg på at sætte sig til dommer over andres tro; men der kan godt være forståelige forklaringer på, hvorfor dybt troende mennesker holder deres religiøse liv for sig selv. De kan for eksempel leve i et samfund med forfølgelse eller chikane af kristne, de kan være overvældede af modstand og mangel på forståelse i deres omgivelser, de kan være forsagte og usikre, utrygge ved medier og offentlighed.

Det gør dem ikke til dårlige kristne. Det betænkelige i slagordet om at holde religionen ude af det offentlige rum er, at man herved gør det til en dyd at holde religionen for sig selv, at man er uden forståelse for dens betydning i menneskers liv, fordi den tilsyneladende ikke har grebet én selv.

Troen må altid være noget, der provokerer os til omvendelse, noget, der udfordrer og derfor tvinger os ud af vort eget jeg. Et svar på troen betyder, at man går Gud i møde og lader sig føre af ham. Derved opdager man, at troen kommer til at beherske vor holdning til andre mennesker og dermed også påvirker vor måde at bedømme samfundet på.

Troen i det offentlige rum betegnes af mange som et forsøg på at bemægtige sig et domæne, på at komme til at beherske andre og gøre sin egen overbevisning enerådende ved at missionere. Positivt betragtet er dette ganske vist en del af en kristens retmæssige ambition, fordi Kristus har bedt os: "Gå ... hen og gør alle folkeslagene til mine disciple".¹

For at kunne dette må man dog ikke bare være inde i, hvad kristendom går ud på. Man må også selv "være blevet discipel" og have "lært at holde alt det, som Kristus har befalet".²

Forsøg på at få religionen ud i det offentlige rum er således ikke kun et spørgsmål om ydre ting og signallovgivning, men om at aflægge et autentisk vidnesbyrd. Hvis det er sådan, bør ingen være bange for kristendom i det offentlige rum. Den, der forsøger at præge sine omgivelser med den kristne tro, må jo først selv underkaste sig den.

Hvis denne proces lykkes, er den et filter mod al fanatisme og påtvunget ensretning.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

¹ Matt 28,19

² Jf. Matt 28,20